

זאת הברית

ביטאון האגודה הארץ-ישראלית של היהודים המשיחיים

ינואר 2001 – חורף תשס"א

גיליון מס' 15

לזכרו של אילן זמיר

(יושב-ראש האגודה בשנים 1999-1994)

הקמת אגודות של יהודים משיחיים הייתה הביטוי הראשון לשאיפה להתחדשות יהודית משיחית לפני כ-150 שנה. בארץ הוקמה אגודה לראשונה בזמן המנדט הבריטי, אבל היא 'התקפלה' בתוך המאבק של הקמת המדינה. עם קום המדינה נעשה ניסיון לחדש אותה, אך הוא לא צלח עקב הפערים הגדולים בין הזרמים השונים, רקעים אישיים וגישות שונות לעניין. ב-1979 נתבקשתי, בתור המזכיר בארץ של האגודה הבינלאומית של היהודים המשיחיים, לברר את יחסם של המשיחיים בארץ לרעיון של אגודה יהודית משיחית ארץ-ישראלית. ביקרתי בכל הקהילות ומצאתי על-פי רוב גישה חיובית, הן מהיהודים והן מהגויים. אז פניתי לאילן זמיר ולעוד אה, שבינתיים ירד מהארץ, לארגן ועד של יהודים משיחיים שיורכב מזרמים שונים, כדי להכין תקנון עבור אגודה ישראלית אשר יהיה הבסיס לחידוש האגודה, וזאת אחרי דיון עם כלל היהודים המשיחיים בארץ.

הוועד פעל כשנה ואילן תרם הרבה מכשרונותיו, ממחשבתו החדה, ומיכולתו לעבוד בצוות; הוא התברך ברוח של סבלנות וסובלנות כלפי הזולת ובחוכמה רבה. לא אחת עודד אותי לתת לעניין להתפתח ולא לרוץ יותר מדי לפני הקהל. משימה לא קלה היא לאסוף יהודים משיחיים כדי להגשים חזון בארץ. אילן היה עידוד ומופת בשבילי ובשביל כולנו. "האגודה הארץ-ישראלית של היהודים המשיחיים" קמה בהסכמה רחבה של כינוס שנערך במרץ 1989. בדיון על הקמתה מחדש הצביעו רק שניים לדחות זאת לזמן מה.

בינתיים חלה אילן והושתלה כליה בגופו. ובכל זאת, משחזר ארצה ולקח את התפקיד של ניהול המכללה הישראלית של המקרא, המשיך במעורבותו בנעשה באגודה ואחר-כך, לאורך כל שנות חייו האחרונות, שירת בה כיושב-ראש האגודה. קשה היה לנו מאוד להיפרד ממנו משהכניעה אותו מחלתו. אילן השאיר לנו דוגמה ומופת של יהודי משיחי ששירת את הגוף הרחב ואת היהודים המשיחיים בתוכו, ללא מריבות אישיות ובגישה פתוחה לכל האחים, יהודים וגויים, ברוח של ענווה ומסירות. יהי זכרו ברוך.

מנחם בן-חיים

"... כי עת צרה היא ליעקב... וממנה יושע"

הקשה, אלוהים אפשר לנו בחסדו במשך השנה החולפת לקיים את הפעילות השוטפת של האגודה, החל מכנס המוסיקה בפברואר, עבור בכנס חג-השבועות ביוני ועד צעדת ירושלים באוקטובר וכן אפשר לנו לחדש את פעילות קרן "הדדית" לעזרה לנזקקים מקרב המאמינים. אנו גם מודים לאלוהים על חברי ועד האגודה שבמסירות ובנאמנות ובהבה תורמים מזמנם, נסיונם וכישוריהם בשירות האדון וגוף המשיח בארץ, במסגרת האגודה. אנו מודים לאלוהים על שדה השירות הזה שהוא נתן לנו ומתפללים שיעזור לנו להישאר נאמנים בו, ויחד עם זאת שירחיב לנו ויבסס את החזון שלנו בכל הקשור לשירות ולחיזוק גוף ישוע המשיח כאן בארץ.

חנן לוקץ

הבאת "ביכורים" בכנס חג השבועות שנערך ב-9 ביוני 2000, ב"הר-הרוח". מספר המשתתפים מוערך בכ-700.

בימים הקשים האלה שעוברים על ארצנו עם סיום שנת 2000 ומעבר לשנה חדשה, אנו מתבוננים אחורה אל השנה שחלפה בהודיה ובתודה לאלוהים, גם באופן אישי וגם בכל הקשור לאגודה. אנחנו מודים לאלוהים על חסדו ועל נאמנותו, דבר שאפשר לנו להישאר נאמנים. זו הייתה שנה לא קלה, שנה של שינויים משמעותיים, שנבעו בעיקר מפרישתו של אילן זמיר ז"ל מתפקיד יושב-ראש ועד האגודה ושל אשר אינטרט מתפקיד המזכיר-הכללי. את מקומם מילאו החתום מטה ובוועד פסטמן, שנבחרו ע"י ועד-האגודה למלא את התפקידים האלה. מטבע הדברים סגנון העבודה והיקף העבודה השתנו בהתאם לאופיים, הבנתם וכישוריהם של ממלאי התפקידים החדשים. שינוי נוסף התחולל במישור הכספי. האגודה נקלעה למצב כספי קשה מאוד כמעט לאורך כל השנה. ממש עת-צרה, אבל תודה לאלוהים אשר בו בטחנו ואשר בו שמנו את כל ייבנו באמונה שלמה שהוא דואג לנו. ואם אנו אכן נמצאים במרכז תוכניתו ומשרתים אותו כרצונו הרי הוא יספק לנו את כל צורכינו לפי עושר כבודו בישוע המשיח. ואכן לקראת סיום השנה אלוהים הוציא אותנו למרחב והוא שפתח דלתות חדשות ולבבות כדי לתמוך ולתרום לעבודת האגודה.

יחד עם זאת, למרות המצב הכספי

צעדת ירושלים 2000

חשובה ביותר מאחר שהיא זו שנתנה לנו את האפשרות להשתתף גם בצעדה הססגונית המסורתית של אחר-הצהריים.

זה היה קשה. מלחמה של ממש, מלחמה רוחנית. כמו בשנה שעברה גם השנה, יום לפני הצעדה, כשהכל היה כבר מוכן, קיבלנו טלפון מאחד מראשי המארגנים של צעדת ירושלים מטעם עיריית ירושלים, אשר הבהיר לנו חד-משמעית כי לא נוכל להשתתף במצעד הססגוני וכי הוא "לא יתן את רחוב יפו במה למסרים". בכל-זאת דרשנו לצעוד, כיוון שכבר נרשמנו ואף רכשנו מדליות ותעודות עבור

בחול-המועד סוכות (17 באוקטובר), התקיימה "צעדת ירושלים" המסורתית. בעוד שבשנים הקודמות השתתפה קבוצת "היהודים המשיחיים" בצעדה הססגונית בלבד במרכז העיר, השנה החלטנו להשתתף גם בצעדה העממית שהתקיימה בבוקר של אותו היום, לאורך מסלול של 8 ק"מ שיצא מעין-כרם שבוואדי אל מרומי ירושלים - עד לגן סאקר שבמרכז העיר. בצעידה זו השתתפו 7 משתתפים חלוציים שסיפרו על הנאה רבה ועל חוויה וברכה גדולה, ואף על הזדמנות לשתף בבשורה כמה אנשים שפנו אליהם בדרך בשאלות לגבי אמונתם. צעדת הבוקר הייתה

(המשך בעמוד הבא)

ט"ל: ביטאון שלישי של יהודים חסידי ישוע במדינת-ישראל

מאת גרשון נראל

היה בעיקר בחיפה. במאמרה 'ביקשתי את האמת', היא כתבה: "עמלתי בארץ-ישראל כדי להחיש את קיום נבואתו של יחזקאל: 'וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם...' (ל"ו, 25). הדברים אמורים בבית ישראל. אני מודה לה' ומשבחת את שם קדשו על שהנחני לאמת המלאה - וגילה לי את משיח אלוהי יעקב, את מלך היהודים, את תפארת ישראל, בפניו של האדם מנצרת! הוא גם שפך לתוכי את רוח הקודש לפי הכתוב בנבואת יואל."

נושא מרכזי שהעסיק את מעב"מ היה שמירת התורה בידי יהודים חסידי ישוע, ולעיתים קרובות הוא נתן לכך ביטוי מעל דפי ט"ל. כך, למשל, בשלושה גיליונות (מס' 2, 3 ו-20) הוקדשו מאמרים לעניין "זכור את יום השבת לקדשו!" ואילו בגיליון מס' 14 משנת 1965 הציב מעב"מ את השאלה הבאה: "הבוטל האיסור שחל על אכילת בשר חזיר?" והוא ענה עליה בעצמו כדלהלן: "האדון ישוע לא אכל בשר חזיר. שמעון כיפא ופאולוס לא אכלו בשר חזיר. כל אנשי הקהילה המשיחית הראשונה לא אכלו בשר חזיר. למה זה אשנה ממנהגם ודווקא כן אוכל בשר חזיר? ומה הרע בבשר הבהמה הטהורה?... התורה מייחדת את עם ישראל והיא ערבה לקיומו הנצחי. היא העושה את היהודים לעם הישועה... וזה מתכסיסי הנצרות המסלפת את דמותו של האדון ישוע והופכת את תורת אלוהים חיים לסיר שמוות בו. שומר נפשו ירחק ממנה ויתקרב יותר ויותר אל האדון."

במקביל לכך, מעב"מ אף נתן מקום לביטוי הסכנות שטמונות בשמירת מסורת. במאמר שנקרא "בסיסי אמונתנו", מאת 'יהודי מאמין' ושפורסם בגיליון העשירי של "טל" (אוקטובר 1964), נאמר כי רק כתבי-הקודש, התנ"ך והברית החדשה חייבים לשמש בסיס לאמונתם של יהודים המאמינים בישוע. על המסורת נכתב שם כך: "סכנה רצינית נשקפת מהמסורת גם לאלה המודים ביסודיותו הבלעדית של התנ"ך. דעות מסורתיות עלולות להסתגל לתוך הלך המחשבות, ולדחות את דבר התנ"ך, בניבוי עקרוני אמונה... כל אחד מאתנו קרבן למין שטיפת מוח הנגרמת ע"י מסורת של דורות, של משפחה, או של חברה, ואנחנו נוטים ליחס לתנ"ך דעות והשקפות שאינן בו. יש מין נטייה ליחס לתנ"ך דעה שנתגבשה בלבו של אדם, בידועים ושלא בידועים, עוד בטרם שדעה זו עברה את מבחן הכתוב בתנ"ך." ולבסוף, עוד נכתב שם כי יש "להעביר את כל דעותיך ועמדותיך ההלכתיות במבחן האמת התנכית."

© כל הזכויות שמורות לגרשון נראל. אין להעתיק מאמר זה או חלקים ממנו ללא רשות בכתב מהמחבר

לימדו 'כי בתולת ישראל נפלה לבלי קום, ויש לנצר את היהודים'. כלומר, מעב"מ שלל את דעותיה ותורתה של 'הכנסייה' בכל מה שלא עלה בקנה אחד עם הכתוב בכתבי-הקודש בנוגע ליהודים ולמעמדם בתוכנית הישועה של האלוהים.

בין מגוון המאמרים ב-ט"ל' אנו מוצאים שתי עדויות אישיות שמעוררות עניין מיוחד. הראשונה היא מאת דניאל ציון, שהיה הרב הראשי של יהדות בולגריה. במלחמת העולם השנייה פעל ציון רבות בעיר הבירה סופיה לשם השגת הגנה ליהודים. ב-1949 הוא עלה לארץ, התיישב בשכונת הבולגרים ביפו וכאן המשיך לתפקד כרבם של הבולגרים. במאמרו 'כיצד קבלתי את האדון ישוע המשיח', שראה אור בגיליון השני של ט"ל, תיאר דניאל ציון את הפעמים הרבות שבהן ישוע התגלה בפניו באופן אישי. בעדותו שם הוא סיפר: "בתחילת

משה עמנואל בן-מאיר (מעב"מ), צאצא למשפחת ליליינטהאל הירושלמית (1905-1978), היה היוזם והעורך של "טל - ביטאון חופשי של יהודים משיחיים עצמאיים בישראל". במשך כחצי עשור, מאוגוסט 1962 ועד ספטמבר 1967, יצאו לאור 21 גיליונות של רבעון זה, כמעט ללא הפסקה. בעמוד הראשון של כל גיליון הופיעה הכותרת 'טל' במרכזו של סמל מגן-דוד, וכן שובצו המילים 'כטל' ו-'טלס' בחלק העליון ובחלק התחתון של אותו מגן-דוד. מקור השם 'טל' הוא בשני פסוקים מהתנ"ך: "אהיה כטל לישראל" (הושע י"ד, 6), "והשמים יתנו טלם" (זכריה ח', 12). כמו-כן צויין על גבי העמוד הראשון שהביטאון הודפס בירושלים, אך מעב"מ עצמו המשיך לגור, כמו בזמן המנדט הבריטי, ברחוב עבאס בחיפה. חזונו של מעב"מ תואר ב-"דבר העורך" שהופיע בפתח הגיליון הראשון. שם נאמר כך: "היהודים המשיחיים במדינת ישראל הם כצאן ללא רועה. הם בבחינת פגר המושך את העיט לבוא ולהיזון מבשרו המרקיב... יהודים משיחיים בארץ משמשים מקור הכנסה כספית לכל מיני 'פרנסים', 'גבאים', 'רועים', 'מטיפים', 'מזכירים', אשר נבנים ממצב הירוד של יהודים משיחיים... אלה, מרחוק ומקרב, באים אלינו ובאמתחותיהם כל מיני סמים ותרופות לשיפור מצבנו. אך הסמים והתרופות אינם אלא אמצעי הרדמה המרדמים את החוש ומסגלים אותנו להיהפך בידיהם לחומר בלתי מתנגד. והתוצאה היא שמצבנו הולך הולך רוע, ואילו הם נבנים מחורבננו." ומיד לאחר מכן המשיך שם מעב"מ כך:

"ביטאון זה בא להתוות קו ישועה וחיים אשר יסדיר אותנו ויעזור לנו לגרש את העופות האלה מעלינו ולהתחסן נגד מאמציהם להחזיקנו במצב הרדמה מתמיד. בתור יהודים משיחיים יש לנו תפקיד מסוים וחשוב כעדים לאדון ישוע המשיח בין אחינו במדינה זו, ותפקיד זה אנו יכולים למלא אך ורק כיהודים-משיחיים בעלי רגש יהודי ומשיחי כאחד. את הרגש הזה מנסים להשמיד או להרדים. ביטאון זה קודש למלחמת חרמה בניסיון הזה. ביטאון זה ישתדל לערוך שולחן בכל מיני מזונות מבריאיים ומחזקים אשר ילוקטו בקפדנות ממקורות המלאי הטמונים בכתבי-הקודש. מאכלים ותבשילים אשר ידיה הענוגות של 'האידישע מאמע' הכינו, יעירו ויעוררו אותנו לחיים המלאים והמקודשים שהקב"ה הועיד לכל אחד ואחת מאתנו."

בעיני מעב"מ, ה-עופות הטורפים' בארץ היו נציגי ה-נצרות' הרשמית והמסולפת, שסטתה מדרך האמונה הטהורה והשלמה. למעשה עוד קודם שמעב"מ ייסד את 'טל', הוא תקף בעקביות את הארגונים המיסיונריים מחו"ל, שפעיליהם בארץ

ראש חודש שבט התש"י (1950) צלחה עלי רוח ה' כאש בוערת, נשתתק קולי ולא יכולתי לדבר ולנשום, ולא ידעתי מה קרה לי. אז קרא לי אותו קול פנימי: 'לך והצהרת באזני שני מזכירי הרבנות הראשית את דבר אמונתך בישוע המשיח'... לא נחתי ולא שקטתי עד שקמתי בבוקר ונסעתי לתל-אביב, ופגשתי את שני המזכירים, ואמרתי להם על כל אשר התרחש עמדי." בעקבות זאת נודע העניין בכל הארץ, ציון הוכרז כמטורף ולבסוף הודח ממשרתו כרב ביפו.

העדות השנייה נכתבה על-ידי לילי ורשנר, והיא פורסמה ב-1964 בגיליון העשירי של 'טל'. לילי ורשנר (1908-1976) נולדה בשוויץ, שם התמסרה ללימודי פילוסופיה ופסיכולוגיה, ועלתה ארצה ב-1938. במשך שנים רבות היא פעלה להפצת הבשורה של ישוע ברחבי הארץ. מקום מגוריה